

[86]

0734

číslo:

NEPRODEJNÉ!

Vážení.....

Ve chvílích, kdy si člověk myslí, že letos snad zima neodejde a cestář zakleje nad novou závějí, z čista jasna je to tu! Slunce vysvitne, sníh začne mizet a na stránkách se objeví zažloutlá loňská tráva. Jaro je tady!

Arze vás šimrá v nose a vůbec se neptá, co vy na to. Působí bezprostředně a to zláštní, nenapodobitelné aroma, proniká všude. Jak už bylo řečeno - najednou to začne! Přes noc se zazeleňají louky, pozvolna popraskají pupeny a ukáží se nesnělé, křehké lístečky.

V tichu nečů nemá žádný tramp trochu klidu. Je na vózní, rozčekaný a navíc otrávený, protože sobota je za dveřmi a on ještě musí spravit a naimprovizovat celty, vyprášit spacák, vyměnit řemínek na usárně, naolejovat kanady, vyprat batla, nabrousit sekeru, ušít nové pouzdro na nůž a zaletovat starý vojenský ešus. Na chvíli se ochkne, labuřnický vyc usnat šluka, sáhnout znova do šatníku, vytáhnout oblučený sla ký převo, otřít z něj prach a natáhnout nové, lesklé boty. Pak už zbývá jen zabalit si vrecko a vyrazit ven, o lesů a rozkvetlých luk a s padajícím večerem usednout k malému ohni, opasat se s citem hřábnout o kytary a zazpívat tu nejkrásnější píseň co znám. Píseň jara....

Šp v něm jarním měsícem přich zíme i ny se svou t ochou o mlýna. Naposledy ještě se se svým časopisem setkali v listopadu a přes zimu jakobychem zalesli o teplých doupat, abychom blahobá ným spánkem překlentli toto, tak nepřiznivě o ní ob obí. Ne, nebojte se, tak tomu není. Šed je, si navykli mít každé va ažtři měsíce nové ší lo a naše nou "ticho po písně" Zdaleka se nejedná o naši lenost či neochotnost ochoty vyjít vám kamará i vstěíc. Ale zajistě pochopíte, že každ ý ná p ávo na své osobní p oblány, které je poóm třeba řešit v první řadě, byť i na úro naší společné p áce. V re akci na celý pe on iní zn ny a na poučlivých údek nich štátách, za čca ti ti nově o bo níká, jsme loubali, co ál. Co v lepšic, co v pustit, sá o popě, jakou novou formu. Jak tedy přelovšim:

Z našeho oběa níku se stává št v tle ník, který ká e níe nahu vyc ázet co možná nejpravě oln ji i yá re akční i ká nu postihla citelná materiálov št áta. I násle budeme v na inální míře uveřejňovat vaše příspěvky. Vždyť to je našim p rořadým úkolem. Jsme tu p o vás.

Závěrem by re akční šluk chtěl vřele po škovat všem tálým, nestálým i anonymním přispívatelům, íky jejichž tvorbě máme stále plné uce p áce. Svě výtvořy směle posílejte ále na známou adresu a na množství nehlejte. A pokud byste se snad c těli přímo po ílet na vydávání, stačí napsat.

Přejeme všem to nejhezčí jaro a va ku

A H O J

VZPOMÍNKA

/ na památku kamaráda illyho a Lačka /

Byli jsme čtyři obří kamarádi, jako ve sv. točném románu. Naší největší společnou láskou byla příroda a romantika začalých dob - dobývání divokého zápa u. Společně jsme sobotu co sobotu vyjížděli do všech koutů Čech. A tak je nou na severu v Měsíčním údolí vznikla Osada čtyř. Bylo to v obách, kdy ještě nobývaly volné soboty, o těch jsme si jen zpívali ve známé písničce a kvali ji z plných plic. Byly to krásné oby plné ve elého mládí, quantum-kých úva o životě, snání o alí su oučnosti, přecav o v nosti kamaráda na celí život i přecav o k ústám a ústám nám životě po bohu vyvolené square.

Illyský osu si však neapropo ně vybírá svou k utou dní. Je nou jsme se na kupa osavy se li pouze dva. Bolentí s ci na zrádou kamarádů jsme li popová bez o n št. Mána nísta nám připomínala všechny společné chvíle celé osavy a stále jsme v pov. omí očekávali, ky se osavou sp. ýmy a trých kamarádů. Byly to smutné van ry, i k ye las bole t zahladil. Komp osičel, p obože pl oje ou pou ý a noví ný. Život b del dl, oky přibý ly spolu a zvaní se ivní vlády. Už jen se sám jsem se vracel a zelenou stesku a na památku nové kamaráda jsem šedil s osavenkou a a g cal. Až je nou jsem tak nev jel a a čas jsem vložil v ci i boho e stín. Už hle tak několik let a ož životní kot mole a vracily na zelenou stesku zp t.

Když j m zase po ledné os. ano sb lal us u a vy al se v dl, v o oseně t. v. nico více single. Jla to , kce á m o gála a o m e m. sitor. napustí ze zelené stesky. J ak vs i la nová steska a osy ý. ý. sa . st.... a stínka. Je to všch o nání i a. illy. nje vzpomínka jení i a v. kamaráda i....

Illyský osu si však neapropo ně vybírá svou k utou dní.

Illyský osu

Illyský osu si však neapropo ně vybírá svou k utou dní. Je nou jsme se na kupa osavy se li pouze dva. Bolentí s ci na zrádou kamarádů jsme li popová bez o n št. Mána nísta nám připomínala všechny společné chvíle celé osavy a stále jsme v pov. omí očekávali, ky se osavou sp. ýmy a trých kamarádů. Byly to smutné van ry, i k ye las bole t zahladil. Komp osičel, p obože pl oje ou pou ý a noví ný. Život b del dl, oky přibý ly spolu a zvaní se ivní vlády. Už jen se sám jsem se vracel a zelenou stesku a na památku nové kamaráda jsem šedil s osavenkou a a g cal. Až je nou jsem tak nev jel a a čas jsem vložil v ci i boho e stín. Už hle tak několik let a ož životní kot mole a vracily na zelenou stesku zp t.

Když j m zase po ledné os. ano sb lal us u a vy al se v dl, v o oseně t. v. nico více single. Jla to , kce á m o gála a o m e m. sitor. napustí ze zelené stesky. J ak vs i la nová steska a osy ý. ý. sa . st.... a stínka. Je to všch o nání i a. illy. nje vzpomínka jení i a v. kamaráda i....

Illyský osu si však neapropo ně vybírá svou k utou dní. Je nou jsme se na kupa osavy se li pouze dva. Bolentí s ci na zrádou kamarádů jsme li popová bez o n št. Mána nísta nám připomínala všechny společné chvíle celé osavy a stále jsme v pov. omí očekávali, ky se osavou sp. ýmy a trých kamarádů. Byly to smutné van ry, i k ye las bole t zahladil. Komp osičel, p obože pl oje ou pou ý a noví ný. Život b del dl, oky přibý ly spolu a zvaní se ivní vlády. Už jen se sám jsem se vracel a zelenou stesku a na památku nové kamaráda jsem šedil s osavenkou a a g cal. Až je nou jsem tak nev jel a a čas jsem vložil v ci i boho e stín. Už hle tak několik let a ož životní kot mole a vracily na zelenou stesku zp t.

T. L. A. P.

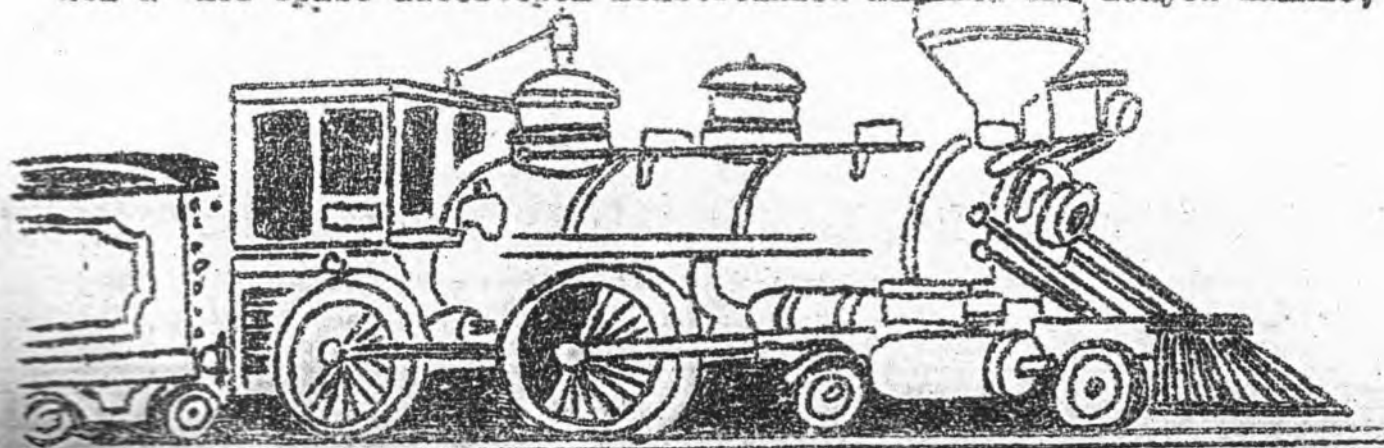
HOBBOES

TULÁCI AMERIKY

Kamarádi, jistě všichni dobře znáte alespoň út.žek ze známé písně "... tmou nákladní vlak těžce duní, v mejch ušíc jenom vítr šumí" Mnozí z nás si při zpěvu téhle písničky vlastně ani dost dobře neuvědomí, o kom se zde vlastně zpívá. A když už alespoň něco tuší, pak pouze to, že je zde řeč o železničních tulácích, amerických hoboes. Jak to tedy s nimi vlastně bylo a dosud je?

nutí hoboes vzniklo po občanské válce roku 1865, mnoho demobilizovaných vojáků nemělo práci a tak ji hledali jako je notlivci, ale častěji ve skupinách po celé zemi. Věděli kdy a kde je větší poptávka po pracovní síle, kde se právě staví trať či probíhá sklizeň bavlay. Jak však překonat tisícimílové vzdálenosti v USA, když v kapse bylo le a pár centů na tu nejlacinější whisky a kus chleba. Vyčkávali tedy na místec, kde vlaky těžce zmáhaly stoupání, naskakovali na vozy, usazovali se na po vozech nebo střechách a tímto krkolomným způsobem se propracovávali k cíli. Nešlo to však příliš hladce, neboť o své nepohodlné místo museli bojovat se železničáři, kterým společnosti za hlavu hoboes vyplácely doslova prémie. Během už se nikdo neozví, kolik tuláků skončilo svůj život pod koly vlaku či brokovnicí průvočích a brzdařů. Vždyť jen pouhý pád ze stupátka vagónu a následný vymknutý kotník, znamenal pozvolnou smrt hladem a žízní v pustině, kterou přes den rozpaloval sluneční žár a v noci svíral mraz. Na tomto krutém osudu nezměnilo nic ani to, že chulák ležel u kolejí. Vlaky však těmito pustými místy jezdily tak vakrať, třikrát týdně a navíc málokterý st. objíždě se o vážil zastavit, neboť nebylo jasné, zda ležící člověk není pouhá finta na zastavení vlaku ze strany banditů. Zkrátka a dobře asi nějak takto ukončilo svůj život na amerických kolejích něco přes vacot tisíc stoupenců hoboes. Tito však nebyli jen obyčejnými tuláky, ale především van. ovační a nutnosti, li si se smyslem pro šest a přátelství

Proto v. omí kamarádké souměřitosti vydrželo ame. ickým oboes odněkda. Již po padesát let se každé oim schizují u. vlaku Britte ve státě Iowa, aby si popovídali o satyr. časoch, dobrod. učst. íc. mládí i zralého věku a aby také uctili památku nových kamará. í a zvolili si nového k. ále. Jen tak po zaji. v. ost uvá íme, že novým k. álem amerických tuláků byl zvolen 6. letý Maury Graham, známý po přezdívkou Steam Train - Pa ní vlak. - tomto musí - nové ame. ické legendě - se ví jen solik, že vlastní pouze št. ří. zla. zuby, univerzitní vzdělání, bílý mohutný plnovous, sto kilo živ. váhy a královsky důstojné vzezření. Př. cv. ím je však známo to, že "Parní vlak" má za sebou 6. let křižování USA, dříve vlakem a nes spíše autostopem monstrózních kam. í. íckých dálnic,

které nahrazují mnohým hoboos ony tradiční náhle ní vlaky
 A vlastně tímto musíme končit, protože o hoboos jsme se více ne-
 rozváděli - prostě tuláky nechávají encyklopedie bez povšimnutí
 A pouštět se o úvah o současných "kanionových" hoboos nemá cenu.,
 protože filosofii těchto lidí nejde z naše o kře iska pochopit,
 stejně, jako by oni těžko rozuměli našemu tampingu. Víme však na-
 beton pouze je ne - že nás spojuje společná touha a po poznání nálek,
 třebaže ty naše náleky jsou proti těm jejich přímo t pasličí. Ale
 o geometrický rozměr přece nejde... Věnujme proto ani ičkým tulá-
 kům - hoboos - alespoň záleží k vzpomínky až opět budeme nak e u
 uhně, nebo jen tak o nich zpívat.
 Tak oboj zase někdy ve vteku, až kola budou vyčukávat rytmus nálek.

podle zápisu na mecké o "ternu" upravila
 J. Kocovnicki

U SKA

???

Do ze minulých let
 zaprdšené vzpomínkami
 s plátny a s lem sobotních štěrů
 V khaki pose losti
 s o le kem pomalivě k ácy
 ohní kůst ávených nenasytnosti
 ne očkavého poznávání.
 Zapomenutá ve své ošumělosti
 o ívaní ávených služeb
 v koutě se k ší
 jako tvé i edly
 z lob sálem o mlá í

Červánky pobílely v áli
 ztích kraj a souarek pad
 je už čas by hvězdy pídaly
 nad krajem je ráj tak rád.

Jezoro tvé liše usíná
 v zátočinách, všude je klid
 stichli padol v ho undě at omí
 tu navědy chci svíj osov nit.

Za svítu hvěz v lesic na stráni
 sam nak e dnes unesé spát
 vlny sea í splní tvé přání
 na ot nálech svých

K. Kocovnicki 68

anka

1733

...
 ...
 ...

ŽIVOT

V obou případech po náleky svých kamrad, na ic náleky p... že sem z
 tábo ove o o na, přání eš si na úkou vez at e ceje les v po-
 ob smály a spalenýe protů, začne se ti svýckat po té křev-
 volnosti ten nak e ole v á olí, po kamarádech a zvuku kytary, ne-
 odoláš, poje eš zas a zas, znovu a znovu budeš oblikat stále vo-
 ble lepší košili, balit starou usá nu po de ovi a tak se z tebe
 poznenáhlu stane tramp. Po létech však poznáš, že tamping není
 jenom oheň a kamarádi, poznáš, že je to vlastně životní filosofie
 a svým způsobem i vyjádření naší národní povahy. Licos se naučíš,
 licos tě zklame, ale zůstaneš tomu po divnému harcování věrný -
 příroda tě zajme, tak je to už jednou po vždy psáno. Vězni příro-
 dy se staneme tak či onak jednou věčnými. I když je to nakonec tře-
 ba jenom ten hrob na konci tvé životní cesty. A tak se tomu ne-
 breň, vždyť svoboda je to nejmenší, co člověk k životu potřebuje!

FORY FORY FORY

Tramp, jemuž neberou ryby, uvažuje:
"Kde nic není, tam ani smrt nebere, a kde nic nebere, tam sedím já!"

"To jsem rád Bobe, ž
jsi tady!"
"Proč?"
"Ale, říkali, že
nákej trouba spadl
za osadou co střeže!"

**ŽE JE TAK STUĐENÝ POČASÍ, TO BY NEVADILO,
ALE TO TEPLÝ PIVO V HOSPODĚ...!!**

Dávaly se na osadě hádanky. I zeptal se Joe kamarádů:
"Sedli si do hospody dva chlapi. Jeden z nich si poručil párky a jeden syrečky. Jak poznal hostinskéj, že je jeden z nich hasič?"
"?????"
"Poole uniformy!"

Byl jsem na zájezdu autobusem. Najednou autobus zastaví a řidič volá:
"Všichni ven a tlačit!"
"A šel jsi?"
"Ne, mě se nechtělo."

"Danny, kdybych umřela, chodil bys k mému hrobu?"
"Jistě, drahoušku. Copak nevíš, že hospoda je hned u hřbitova?"

"A jak jsme se měli na velkém van r?" ptal se Vičas Nevolníka.
"Ale - do středy jsme nežrali nic a o středu to bylo ještě horší!"

"Pamatuješ se na ten večer, Frede, kdy jsme se poprvé sešli?"
"Ach ano, velmi dobře! Má tvůj tatínek ještě tu velkou sukovici?"

JE TO BLBÁ KRAJINA. UŽ JDEME
PŮL HODINY A NIKDE ŽÁDNA
TRAMPKA

Dědeček si vyšel do lesů
a louko se nevracel. Byla
již tma, když jej vnuk
našel - stát v houští.
"Už je tma dědo."
"Ano."
"Čas k večeři dědo."
"Ano."
"Máš hlad?"
"Ano."
"Půjdeš domů dědo?"
"Ne."
"Proč?"
"Nemohu."
"Proč nemůžeš?"
"Stojím v pasti na medvědy."

A ještě jeden příspěvek do dříve již vyhlášené ankety

PROČ JSU M TRAMPY?

Někteří kamarádi, kteří se hlásí k trampské myšlence jsou toho názoru, že trampský národ se dělí na mladou a starou generaci. Na mladé a staré trampy. Zapominají na to, že když uzrála myšlenka trampingu a slovo bylo učiněno činem, šlo o skupinu lidí stejných názorů a zájmů, kteří do popředí stavěli kamarádství a naprostou svobodu. Každý, kdo od těch dob přichází k táborovému ohni trampských osad, cítí, že i dnes tohle platí.

Jsem tedy trampem - protože vím, že mám kamaráda vedle sebe, na kterého se mohu spolehnout že mi pomůže, že mi poradí, že se s ním mohu podělit o své starosti. A kamaráda vím i v každém, kdo přichází nejen jako člen té naší osady, ale i jako samotář. Proto jsem trampem. Je ovšem na šelific osad, aby své právo uplatnili proti těm neukázněným, kteří se za trampy vyžívají. Neboť nelze si představit, že svoboda bude uplatňovat každý po svém. Svoboda je zákon lidí, kteří nejen žádají svobodu pro sebe, ale plně uznávají svobodu druhého.

Kamarád Elstner řekl: "Mou oblohu pro všechny"

Jako tramp mám ráda přírodu, ta rána, kdy se po obouzí les, kdy po temné noci nasává den. Čistotu studánek do kterých se ukryly hvězdy. Miluji pře svěm lesy, ve kterých lze zabloudit, lesy, které přechází v obzor, takže jen víť je může přeletět, lesy, ty tánou nade mne nedolatelně. Paseky otevřené měsíčnímu světlu, oloupané klády kolem páseků, vlnění chladu a tepla.

Bohmanující lesní ticho nebo veličná píseň pře ávaná na klavíruře smrků, jeřábů a borovic. Společně Tón červánků, který září barvou puš. Je to barva krve, její o le k na stábie kamarádů je křavě a mateřsky teplý.

Proto jsem trampem.

Tramp je stezkami obyvatel cizího severu, lovcůhořších, v prachu cest vířících koly vozů, které patřily námořníkům aleželo zápa.u, zlatokopeckými stezkami, ve stopách váce a zprásovače Jacke Ben ona, každý z kamarádů a kamarádků bojuje svůj velký boj sám se sebou, boj, ve kterém my nik o nepočítá, boj, ve kterém musí zvítězit.

Proto jsem trampem.

Ju stezkami, do jmi lidí pře onou kama i, tu jsi je scory, které tu zase ali pře svým odchodem o vlných lovišt. Na v campech hoří na jsi je počest - zůstali mezi námi, cítili jejich odkaz, jejich přítomnost v tradice trampské nati. A to nás zavazuje.

Zavazuje k tomu, abychom ctili nepsané trampské zákony, uznávali a obovali zákony osad. Aby každý šelific osady byl pře stavitelem zákona na osadě. Neboť vamping stál vždy na straně desných lidí a to mnohdy nebylo a není po chuti. Velice á i by viděli naše hnutí zneužitě, profanovaně. Poulvy a žina ázené na život v osadách, podle je nech nemavný, podle i uhých zpustlý, líčící trampy jako ot hány, nemyté a stále opilé, nahánjící svach. Útoky vedené na nejcitlivější místo trampingu - proti našim kamarádům, které v ústním i písemném posání jsou líčeny jako pořadatelky orgií v lesích. Trampové nejsou hýčkání ve vavice, záánlivě arsní, milující kanadské žerty - ale i písně plné citu a touhy. Proto jsem tramp - vyznavač svobody.

Kid R.O. Blesk

Překážky v nás vyburcují vlny, které by v nás za příznivých okolností zůstaly drínat.....

/Horatius/

Optimistická povídka
na březem

VOBĚŠENEC

Boty se moc popohnat nedaly, si byly zhotovený z líného skotu. Do vesničky sme došli za úplný tmy, kdy je iným světlem byla okna kulturního domu. Tam sme zastavili.

"Nemáme si něco k pití?" Má vohavná duše potaří zajásala a říkala si: "Aspoň jednou to navr něklo jinej". Ležérně sem povětil: "No, zavlažil bysem."

Vnitřek kulturního domu nás nezklamal. Kromě plakátu na zdě, kterej varoval v če vnu: Nekaž si žaludek na Nový rok a čurajícího chlapečka, kterej va oval před vodou, nic. Poslechli sme chlapečka a ali si pivo. No a pak sme statečně vykročili vstříc lesu a ravejm šelmám a narazili na hajného. Ptal se nás hlasem, na kterým bylo poznat, že je taky z nějakýho kulturního domu, ke se zrovna vo pivo nestekaj, kampak jako vojáckové dou. Nechali sme ho teda při těch vojáccích a že sme jako předsunutá líčka, zejtra, že za náma dorazí armáda a budou tady manévry. Ptal se hned, esli taky rakety a abysme se nebáli, že to nikdo nevykecá, když je hajnej. Slíbili sme mu baterii raket a esli neví vo seníku. Rakety vzal s povděkem, seník už mím, když viděl Mi kův čibuk. Tak sme se s ním museli rozloučit a čelat průskoky dokud nán neznizel. Pak sme vobjevili mechovej voliček, kterej byl jako stvořenej pro dva nocležníky. Rozbalili sme si svy americký deky s votvorama pro pozorování zvěře a taky kvůli větění. Vobalili sme se dírama a zbytkama látky, když tu najednou k našemu chřípí dorazil nepříjemnej zápach. Nejařiv sme se navzájem po ezírali, ale potom sme začali hledat esli náhodou neležíme v hromádce. Znova zafoukal vítr, zápach se znova vopřel vo naše tváře a metr před náma se vozvalo zlověstný zavrzení. Přestože sme chladnokrevný hráči protřelý Monte Carlem, Las Vegas a hernou U Nováků, zastavaly se nám hrůzou hodinky.

Třesoucím hlasem sem prones: "Esli máš něco k jídlu, poč dál k nám!" Odpovědělo jenom zlověstný zavrzení. Vodhodlal sem se ke statečný větě: "Míro, sviť, já po němhodím..." a chvějivou rukou sem popad dva zbylý špekáčky. Míra škrtnul sirkou, má ruka byla připravena ke smrtící ráně. Zkameněla, protože metr před náma, ve vejšce mejcha vočí se houpaly dvě nohy.

No, popisovat hrůzu a zděšení nechceme, protože trampskej národ si potrpí na kanadský žerty a kdyby zjistili, že se bojíme voběšenců, určitě by před naším domem visel každej tejdem aspoň jeden. Překonali sme nejeden světovej rekord. Míra se vyznamenal v disciplíně skok nosmo, cachod brečmo, s vyplazenejma jazykama sme doběhli do vesnice

a vyvstala nová otázka, co teď? lásit nebo nehlásit? Z noci už stejně nic mít nebudeme, tak ať se stará vokrskář, volá čeho je placenej. Vobeznámení s terénem sme našli jeho chýši a po delším bouchání vyšel ven v županu, přepásanej ohou. Řekli sme mu ten příběh, zjmul a povídá: "No dobrý, kluci, to počká no rána, zatím si lehněte tady v kanceláři a ráno se tam maknem." Ráno šel s náma eště tajemník vejboru a cestou sme se stavěli pro hajnýho. Tajná říkala, že starej přišel včera nacámanej domů, furt něco blábolil vo raketách co mu dneska rozmetaj les, má kocovinu a vobklad na hlavě, že to má vypitý a že se z toho chlastu bazo zblázní. Vokrskář že je blázen a my sme jí při tom nechali.

Když sme došli na vokraj lesa, naznačili sme směr a čekali sme na ně. Vrátili se asi za deset minut. No - byl tam. A že nám jako děkujou a my že taky děkujeme a Na shledanou. Ok skář se na nás usmál a povídá: "Jakýpak Na shledanou?" a zvedl ruku směrem k tabulce přibitý na stromě. ZAKÁZANO! Chtěli sme se ho zeptat, esli se v lese smějáh hřát aspoň šachy, ale upustili sme voď toho.

"Tak mi dáte každěj vacet korun a budeme zas kamarádi." Přemlouvali sme ho, že to máme rači na modlení, ale byl nevoblomnej, co dělat. Žáhli sme teda o sk omnejch něsců a dali mu žádaný. Prál nám potom šťastnou cestu. Ale šťastnou cestu nám neprál cvikatér ČSD, neboť sme neměli ani na jízdenku. Chtěli sme mu za svezení zaspívat několik vánočních koled, ale sotva sme začali "Ježíšku, panáčku", tak na nás zařval, že tu není pro vopičky a ať knes vystoupíme. Vohradili sme se, že když zavrhnul Ježíška ani děda Máz mu hie nenadělí, tak po nás hodil služební kleště, který pak musel hledat na náspu u tratí. Do Prahy sme ojeli v pozních nočních hodinách, protože sme byli vyhoštěný eště z je noho vlaku a požádat vo azyl nebylo koho. Voď tý doby sme zapřísáhlý nepřítelé a volpůci voběšenců. A proto, kamarádi, nevěstě se, volejete linku důvěry 237 900 !!!!

PÍSENIČKA PRO VÁS: Ines je na z vodáckých. Zpívá se na hápěv Velrybářské výpravy od Pacifiku.

HÁČEK

1. Háček není na kab ty ani na ve ty
každý kapitán ho bere s sebou na ce ty,
pak má obře zajišťnou cestu z ospody
háček hlídá, aby někde ne pa do vody.

REF: Háček nebá na počasí, na nepoho u,
aby hejkal kapitána - jezai na volu!

2. Ráno vstává, k obru ává skvelou snídání
šoupne nožkou, šefa bují srdce na lani,
oanáší lo, p okazuje všeobecne um
a pro svého kapitána stání někde rum
3. Netlačí se o popře í ani náho ou
kapitán ví, že je šťastný, když je po vo ou,
v lo í píchá, nekouká se v pravo, na levo
po příjezdu nečumí a makí na dřevo.
4. Večer sedne k táboráku, dělá v lahvi vír
kapitán mu peče buřta, v uši cejtí mír.
Slza skropí něžnou líci, když slyší ten hec
háček není člověk! Háček - to je věc

Zajímavost je tak důležitá pro cvičení, jako chuť pro zažívání.
Bez t ochy magické síly nikdo nepozná, co jest v něm nejlepšího.

E. T. Seton

Z historie známých i neznámých

T. O. Č. H. A.

Kao alespoň jednou blápal olů od Zlaté Koruny po břehu Velké řeky, po absolvování státního územně plánovacího úřadu, po sejití louky olů k řece, nemohl nenarazit na malé lesní zákoutí, na němž se rozprostírá camp T. O. Č. H. A. Místní jednotka sloužící za "společenskou místnost" i poněkud skromější klub, jež nezávisle, ale poskytl své pohostinství náho námu t ampovi či vojákovi zatíženému nepřízní počasí, jsou známy všem. Kemp je pravidelně navštěvován osadníky, kteří nejsou žádnými zelenáči, ale zkušenými pardy najíždí za sebou nějaký ten pátek ježdění. Posuňte sami. Osada byla založena a vyhlášena 3. 6. 1968 na Žitovské nábřeží, kde se tehdy nechtěly ještě pořádat neohrožené potlachy. Zakládající členové byli kamará i Jippo, Skaměňák, Zid, Láda, Johnny a Fred. Čas neúprosně letí a tak není divu, že za těch bezmála třicet let musely nastat změny. Pivo má sestava to táhle po roce od r. 1973, kdy se toto akce začala rozvíjet. Skaměňák přechází do T. O. Č. H. A. jako předseda, ale netrvá dlouho, neboť ještě na konci toho samého roku / 25. 12. / obnovuje osadu Mao, Jin a Cipis. Posle ní z nich však v restaurované osadě vydrží jen necelý rok. Ale to už na závěť nová éra a o osady postupně přicházejí Čiba / 9. 9. 74 - výstup 10. 10. 77 /, J. ián / 12. 7. 74 - o r. 75 nejedí, ale stále je členem /, Linda / 21. 11. 75 - končí 3. 9. 79 /, Adela / 1. 9. 79 - 11. 8. pře stoup o r. 8. /, Parnazán / 15. 8. 1975 /, Fošt / 3. 11. 76 /, an / 18. 9. 81 /, Louka / 10. 10. 81 /, a díloš / 15. 10. 83 / . Pro úplnost je třeba ke každému osadníkovi připočítat i Edanku, který je i jako přítel osady. V oblasti mu obná nejvíce tolik lidí, je jiným kysaním, ale však k němu to přijde, a i výpomoc i další kamará i a tak se někdy na osadě, např. při péči o prasečí stvoly, sejde docela slušná filharmonie. Osada jezdí všude kromě toho, ale nejvíce jí na únavu. Mimo tradiční práci a obnovování její členové též aktivně pracují v Č. H. A., kde jsou největšími tahouny a příkladem ostatním. Největší hvězdou a důvodem kamará i je obdařen Mao, jeho zástupcem je nenáde populární Jinák.

hle á-li zasvěcenější ve výše uvedených řádkách a ministrativní chyby, necť nestřílí na reakci - dělala co mohla, aby se skrovných informací složila co nejucelenější obraz. Necht je nám opuštěno.

P. S. Nahore uvedena komovina původní osady používaná do r. 1974, dole pak komovina současná.

STALO SE NA OSADÁCH... ale i jinde....

- Dne 14.12.85 se s námi navždy rozloučil bývalý kamarád alkoholik, člen skupiny Roháči a osad Lotosový Květ a Račí Potok, Pavel Talíř /Talda, Tur/. Jeho osudem se stala zapřísáhlá paňourka, dcera policisty Marka a sestra muzikanta Marka - Ivana Marková. Se slzou v oku vzpomínají osadníci. Čest jeho památce.
/Otištěno na přímou výzvu a přání kamarádů dotyčného. Redakce odmítá jakoukoliv odpovědnost za výše uvedené rádky/!
- V posledním čísle jsme chybně uvedli v článku o T.O. Spící Hvězda jméno největšího žrcouta. Není jím Filous / jemuž se touto cestou omlouváme/, ale kamarád Jícha....
- Na manželskou pouť se vydali i Martan a Vendula z T.O. Račí Potok dne 23.11.
- A konečně, pozadu nezůstali ani Čupera a Chrupča z T.O. Satan, kteří se se svobodným životem rozloučili velkou trampskou svatbou pořádanou ve Velešínském saloňě výše jmenovanou osadou. Přišlo jim popřát přes 80 kamarádů, jimž k tanci obětavě vyhrávala skupina Roháči. Ve svatebních soutěžích byli nejlepší:
FOUKAČKA: Čoud, Pfa, Bolek MOTÝLEK: Kidlin, Čoud, Sam
PRSKAVEC: Sam, Oves, Ferry TANEČNÍ: Trn, Erabec, Oli
- Ve stejný termín, tj, 30.11., se konal i výroční oheň T.O. Jižní Stopa v Kájově, kde staří partii zavzpomínali na uplynulých 20 let.
- Vánočním pochodem z "Dívčáku" na "Pláně" začaly již 6. Trampské vánoce pořádané T.O. Černý Kondor. Celodenním pochodem promrzlí kamarádi měli možnost zahrát se tancem, k němuž vyhrávali Kapličtí Poustevníci. Bylo pamatováno i na kulturní vložku, při níž všichni se zájmem shlédli dosud nevidaný lávadelní kus, jednoaktovou hru Jeníček, Mařenka a Fantomas v provedení pořádací osady. A tradiční soutěže jen doplnily beztak již pohodovou atmosféru večera. Stalo se tak dne 14.12.85.
- Na Kletci 7.12 a na Kohoutu 5.1. proběhlo každoroční Zimní táboření. Akcí se však zúčastnili převážně členové tuzi vických odílů, trampů bylo pomálu. Že by všichni vymazli?
- V Týně n. Vltavou se jich opacti tomu sešel narvaný sál při příležitosti konání již 6. Trampského bála.
- T.O. Mounrak konečně usoudila, že je dobré mít střechu nad hlavou a započala na svém kempu se stavbou srubu. Ať jim pále vy pší a šáný skunk jejich dílo nezkazí.
- Společný výstup zimním Českým Krasem absolvovali členové osad Satan, Žlutý Květ a Pástička.
- V Budějovické "Bedně" se konečně rozjelo dlouho ohlašované pásmo Trampských večerů pod patronací kamaráda Kaymana a Žalmana. Další kamarádké setkání je předběžně ohlášeno na 8. července.
- Až k nám na Jih dosáhla jedna z větví trampského oběžníku Poutník, vydávaného kamarády na Severu. Dojde k navázání kontaktu a spolupráce s výše jmenovaným plátkem?
- Letošní rok je rokem 60. výročí trampování na českobudějovicku, čehož dokladem je nápis "Údolí Kamarádů 1926", svědectví na věky vytesané do skály u potoka "Rančáku." Další podrobnosti o dějinách Jihu v některém z příštích čísel....